

VESNA
RADUSINOVIĆ

Grešnica

Copyright © Vesna Radusinović, 2011
Copyright © 2011 ovog izdanja, LAGUNA

Ružici Kralj...

Uletela sam u redakciju kao furija, bacajući na radni sto sve što sam imala u rukama: svežanj ključeva, kiflu od Ace pekara, knjige i časopise koje sam pokupovala usput...

„Ma, jebaću vam majku svima, zapamtćete me dobro, neradnici, i mene i dan kada sam došla ovde“, pomislila sam sipajući vrećicu nes kafe u omiljenu šolju sa likom Merlinke.

Jaaaaao, šta sam doživela! Da mi je neko pričao da ću raditi ovaj posao... Neeeeee, ne bih mu verovala... Malo su mi bile novine, nego još i tabloidna emisija... za bolide... tabloidna... vala baš tako...

Zadnji ološ ispira usta sa mnom, bakćem se od jutra do mraka sa gomilom polupismenih luzera koji ne znaju tri žute banke da zarade. Zato za pedeset evra neumorno pišu hvalospeve, rečnikom probi-sveta i polusveta, jer samo za taj i znaju, a svi složni kao jedan, revnosno, radosni i počastvovani, u službi

pevaljki, manekenki i kreatorki u pokušaju, gladnih slave i uspeha... Tom velikom i vrlom džet-set svetu, prazilukovićima bez pedigrea. Svaka čast izuzecima... i ljudima koji jesu istinski džet-set, ali su oni dovoljno normalni da se u ovoj nedodžiji nigde ne pojavljuju i nikada ne slikaju, a pogotovo da se ne mešaju sa lažnjacima... Kao što dame koje drže do sebe nikada i nipošto ne kupuju kod šanera i ne nose fejk tašne i odeću...

I tako muku mučim i sa svojim novinarima i sa njihovim junacima. Ove prve nekako i držim pod kontrolom, ali me njihove mušterije prečesto zovu a najčešće mi prete. Po ceo bogovetni dan, kao da nemaju nikakvog drugog posla, juri me bulumenta ćelavih, zadriglih sponzora, nezadovoljnih što nisu maksimalno ispoštovani, kako to najviše vole da kažu, kao da to zaista iz bilo kog razloga zaslužuju, i kao da im to pravo prirodno pripada. Usput me i cela redakcija naročito ne preferira. Skidam ih sa četovanja na Fejsbuku i guglovanja po internetu, a to im se nikako ne dopada.

Meni je, kažu, lako. Muž mi je ugledni političar, a ja njegov cvetak u reveru i imam sve što oni nemaju, pa mi još i zavide, kreteni.

Ništa ne znaju... Nemaju pojma da sam od dva zla izabrala manje. Ili još gore... mislila sam da je manje. Od onih ludaka iz kuće pobegla sam drugom ludaku, koji me tako ranjivu i napuklu obrlatio, udala se, rodila dete i uzalud mi diploma svetske književnosti... evo šta sada radim... Nije dosadno, ali je skoro pa sramotno.

Srela me juče u Knez Mihailovoj neka mala fufica, za koju kažu da ju je kresnulo pola splavarskog Beograda i mrtva 'ladna mi dobaci nasred ulice:

„Velika urednice, jeste li konačno srećni? Propale su mi sve teze zbog onog priloga o švercu u koji sam kao umešana, a ja nisam nikada ni žvaku ukrala, da znate... Nisam mogla da bajam i da znam šta je u gepeku, sa njim sam već dva meseca. Uvek vam je malo, uvek ste gladni svega, senzacije, krvi, prljavog veša, tračeva... Ali, ne, gospođo draga, mene nećete pojesti. Samu sebe još i mogu da jedem, ali toj gozbi nećete prisustvovati ni vi ni vaši bedni novinarčići, lešinari i hijene. Selim se odavde...“

Ona meni to da kaže... Lepo, baš lepo...

Znači, nema dalje. Tako mi i treba. Pala sam na niske grane, ali nisam mogla da biram. Ovo je jedini posao koji sam mogla da dobijem, a i njega su mi jedva dali. Da sedim kod kuće i čekam da mi onaj moj daje za kozmetiku i uloške kao zadnjoj slepici, e, to bi mi bilo gore i od ovoga.

U ovoj zemlji pametni ionako ne trebaju nikome. Svi ih izbegavaju u širokom luku, valjda da ne pređe i na njih. Ko god je ništa, preko noći može da postane nešto... i obrnuto... još brže.

Sve one koji su nešto uvaljaju u blato tako da ih više niko i ništa ne može oprati. Da ne štrče... Pomešao se sa stokom i eto... gotovo je i sa normalnim životom... i sa idealima i sa boljom stranom vlastitog bića... Užas!

A ova kučka nezahvalna će me još zapamtiti. Dok je harala po mojim emisijama, bila je manja od makovog zrna. Pomamila se... flipnula.

A tek sindrom koji imaju ocvale lepjke kada dožive uspeh na početku klimaksa... Posle takvih trava ne raste. Radijacija je mila majka za njih.

Ispratila sam ih ja, doduše, mnogo... ali potraje dok pileći mozgovi ukapiraju...

„Danice, kolegijum počinje za pet minuta, ko se pojavi, pojavio se, ko kasni, neka se okrene i ode, ne želim niko naknadno da uđe. Nadam se da smo se razumele!“ , rekoh sekretarici glasnije nego što sam želela.

„Naravno, gospođo Sonja, nema problema. Je l' svi treba da dođu ili samo urednici?“

„Ma, ako hoće i Sveti Petar neka se pojavi, ne zanima me. Samo da obavim jedan razgovor i počinjemo.“

„Halo... ja sam, Sonja.

Da, da... Na poslu sam. Maki je kod kuće, nije mogao u vrtić, molila sam Veru da ga danas pričuva.

Bolje mu je, hvala bogu, spustila se temperatura.

Vidi, molim te pomoz mi da preskočim te stupidne socijalne radnike, nije mi do života, samo mi oni fale... Baš će mi pomoći... Nisam retardirana, bre. Nije mi slomio ruku, nemam modrice, nema potrebe za veštačenjima, nije mi ni oko iskopao, iako najradije bi, znam.

Kakve ja veze imam sa njegovom kandidaturom, neka radi šta mu je volja, neka se kandiduje za Nobela ako hoće... Ne želim da ga vidim, ne želim da slušam o njemu, hoću razvod, svog sina i kraj. To je sve što me zanima.

O, da... Kako da ne... verujem ti.

Tvoja bi žena sigurno prešla preko svega. Zabole je dupe baš, ono njeno veliko... A što i ne bi, bogata,

obezbeđena, gluva i slepa za sve oko sebe, pametna je ona. A ne kao ja.

Vidiš dokle sam dogurala, peglam karticu i nemam bebisiterku nego molim sestru koja ima ispit za dva dana da mi pričuva dete koje je prehladeno. A gospodin smrtno uvređen, jer sam ga obrukala pred američkim ambasadorom, nisam se dovoljno toplo smeškala. Nije nego.

Nemoj me, molim te, porediti sa vama... Vas dvoje dođete jednom drugom kô idealna poslovna pratnja za večere, ambasade, koncerte ozbiljne muzike i partije po gradu, i još sve gratis... Preduzeće. Firma. Tavče na gravče...

Molim te, mani me te priče, neću da ga trpim više. Ako sam nekada i morala, sada ne moram i kraj.

Ne, nije bio sa drugom ženom, bio je sa mnogo njih, ako im nešto i može... nisam zbog toga otišla. Ne bih da pričam tu ružnu priču, sramota me od svega. Obećavam da ćeš je čitati u novinama... i to mojim, ako budem primorana. Ili gledati na televiziji.

Radije ne bih, i to samo zbog deteta, da se ne stidi ni mene ni oca kad odraste. Prenesi mu to slobodno.

Karijera? A ja je i nemam, je l' da?! Sve što nije politika i pljačka, to se ne računa. Doduše, ne znam ni što odvajam politiku od pljačke, to ide ruku pod ruku, niko se i ne bavi tim zanatom iz ljubavi i ideala.

Jest, biće da grešim... sve sami altruisti u želji da poprave svet... Ma divim se, pa mi ponestaju reči da to i iskažem...

Nego, slušaj, ili me ekspresno razvedi ili ću naći drugog advokata! Koga ti zastupaš, njega ili mene?

Ajde, čujemo se, počinje mi kolegijum. Važi, čao...“

U moj su ofis jedno po jedno, kao skrušeni i zbunjeni đaci, ulazili izvršni urednici, moj zamenik, direktorka marketinga, novinari, urednik fotografije...

Primetila sam da svi odreda imaju tugaljiv izraz lica, kao da je u pitanju neko saučešće ili parastos, kao da su došli u posetu nekom bolesniku koji pati od teške i neizlečive bolesti, a svi osim njega znaju da mu pomoći nema.

„Elem, gospodo, šta imamo za ovaj broj? Jeste li snimili golupčiče sa Kopa kako se grudvaju, sankaju i smeju? Da li je Lana smerno i šarmantno, kako samo ona ume, stavila Snešku Beliću šargarepu na pristojno mesto... Da joj se nije omaklo da omane... kojim slučajem... i da je zabode gde joj se najviše sviđa.

Šta čekate, bre? Možda sezonu kupaćih kostima i plaže, da ih slikamo kako deci prave kule od peska, dok čopor siterki sklonjenih u prvi kafić čeka da odemo da bi nastavile da se bave mališanima, vragolastim na tatu i lepim na mamu...

Prošle godine sam videla na bazenu *Splendida* onu akšam hanum kreatorku sa petoro dece, celo popodne se nije udostojila ni da ih pogleda... da mi je neko pričao, ne bih verovala. Sedela je zamišljeno gledajući u daljinu i škrabala nešto po blokčetu, a meni došlo

da joj priđem i da je pitam kako je nije blam. Da, da... imali smo njenu ispovest kako ih je teško rađala... Ona je svoje obavila. Počecu da povraćam od idiličnih slika, a još više od ovih što ih forsiraju. Ne shvatam poentu svekolikog umobolnog talasa...

Nego, čujem li da neko od vas uzima pare bilo kome da bi ga ubacio u novine i pozvao u emisiju, dobiće šut u but istog momenta! Mi živimo od njih koliko i oni od nas, to je okej podela... Borimo se i mi i oni.

I to je okej. A sve drugo je, ako se ja pitam, a pitam se – gore i od prostitucije!

Dno dna.

Znači, koga uhvatim, ne tražim ni dokaze ni razloge, samo otkaz pa kroz ova vrata van!!!

I nemojte posle da kažete da vas nisam upozorila!“

„Je l' neko uspeo da ubedi onaj dvojac bez kormilara iz Turske da bar koju smisleni bekne, na bilo kojem jeziku, kako su se smuvali, sto puta rastajali pa venčali, i po čijim običajima... Nije?!“

Tako sam i mislila.

Je l' gospođa izvadila balon iz stomaka da može i koje kilo da dobije ili je još u anoreksija tripu? Ili je opet u onoj austrijskoj banji pijavicama sređivala metabolizam... kao Demi Mur?

Jesu li se trafikanti nagodili sa vlasnikom vile u kojoj su organizovali detetu rođendan i koliko su love dali da kuću prikažu kao svoju, je l' zna neko?

Čula sam da je dama uzela pare od zelenaša na kamatu da bi kupila Lubutinove cipele i kuću na jedno

veće... kuću od peska i magle... Pogledajte taj film, odličan je.

Nemate pojma o tome, kao... Nije nego! Uh! Sve vi znate, ali kada zatvorim broj. Setite se svega, kad izađe kod drugih.

A za novine, može li mi neko dati bilo šta a da nije namešteni *paparazzo*, mislim baš da se vidi s kilometra... aman?

Šta predlažete, rado bih čula jednom nešto pametno i od vas...

Ako ste takve face složili zbog mog slučaja o kojem bruji čaršija, da vas odmah obavestim, nemojte da brinete, ali uopšte... Mislila sam da ste do sada apsolvirali činjenicu da u zemlji Srbiji akteri ljubavnih i bračnih brodoloma bukvalno preko noći postaju pravi junaci nacije i sve im odmah ide nabolje.

Preljuba, prevara, pljačka, porno-filmovi ili tako već te neke lepote poroka ubedljivo su najisplativije... Čist marketing.

Fascinirana sam vašom empatijom, ganuli ste me do suza, ali ne mogu da plačem. Svake noći plače po jedna kučka na TV-u, mnogo ih je, ne bih da im kvarim ugođaj i stvaram rivalitete, plačem uverljivije od svih njih redom. Kada hoću.

Znam da je to sada trendi, ali, avaj, ne вреди, nisam taj tip... A sve i da jaučem i arlaučem, koga to pa zanima?!

Ajmo, ajmo... Da čujem predloge, pa da se radi.“

„Urednice, imam par fotki Hani Frustić na kojima nema gaćice a vire joj bradavice, pijana, olešena, simulira oralni seks sa konobarom, može da ide i u novine i kao TV priloge... Potpuni hit!“

„Jaka stvar, Miloše. Pogotovo me to sa simuliranjem baca u esktažu! Vest bi bila da Hani nosi gaćice i da je trezna... Razmisli malo. Pobogu.

I dokle više da verglam kako nikoga ne zanimaju silikoni, celulit, brushalteri, bradavice koje vire, sise koje vise. Potrošeno je to, odavno... Sada su trendi osećanja! Dajte neku sočnu ljubavnu priču ako imate, aferu, skandal, ako nemate, izmislite nešto da probudi emocije, da se ljudi identifikuju.

Zar niko od vas ne gleda „Život za ljubav“?! Mislite da to slučajno uspeva? Ne! Zar ne vidite da sve postaje teška smaračina... Osim suza i nesrećnih ljubavi, razorenih porodica i uništenih života... nažalost.

Nije baš da se romantika vraća u modu, ali su splavarke i sponzoruje *passé*...“

„Urednice, a je l' može priča o denserki koja je odlepila za kincem, koji je godište njenog sina... Mislim da je baš gotivno, lepi su oboje, a za njega kažu da je gej, a to mi je ekstra.Vrh!“

„Kako da ne... Vrh čega? Batali me toga! Rekoh li još na prošlom kolegijumu da mi ne pominjete filozofski krug nepismenih đuskatora i njihovih mnogobrojnih rođaka koji se samo množe! Ne znam više ni odakle izlaze, to je bre najezda... okupacija. To što imaju tretman kod drugih kao da su Grimaldijevi, sramotno je. Ali nije naš problem.

Zna li neko da se nešto lepo izdešavalo ovih dana? Ne možemo ljudima stalno prodavati naslove tipa: 'Kačila zavese, pa pala sa merdevina... Sipala benzin na pumpi, pa prosula na suknju... Otkopčao mu se šlic

dok je đuskao sa anonimnom plavušom... Blistala u društvu petog nevenčanog supruga...’

Da skratim, dok sam ja urednica ovih novina, ili ćemo raditi kako valja i biti prvi ili ću vas menjati redom, što može boleti i vas i mene, ali ću ja već neka-ko podneti taj bol.

A za emisiju isto važi, znači ljubavna priča ili neka patnja... opet najbolje ljubavna... i razvodi. Što više razvoda, to bolje. Mislim, neka mi Bog oprost, ali to ima najveće rejtinge...

Uostalom, imate vi i direktorku, red je da se i ona malo uključi. Još je u depresiji, je l’? Pa neka je, da je ne diramo, njoj je to ionako profesija... umetnica u depresiji...

Sad odoh da probam da nađem neke pare, čujem da tom liku reklama ne treba, ne oglašava se nigde, ali kada kaže da hoće, bar ne isključuje telefon i ne menja broj.

Drži do svoje reči, kažu...

A vi smislite nešto dok se ne vratim i bar se pomolite. Jer, ako nam ovaj ne da kintu, i to odmah, propadosmo, skroz...“

Izašla sam iz kancelarije u kratkoj sivoj bundi od placentnog astragana, kupljenoj u ratama kod šanera, ispod koje sam imala još kraću svilenu haljinicu boje akvamarina, koja se savršeno uklapala sa mojom jarkocrvenom kosom i zelenim očima. Vukla sam je sa sobom godinama, baš je proputovala sveta i prešla sijaset državnih granica. Verovala sam da je to moja srećna haljina.

Uvek sam volela da zarađujem, da trošim, da kupujem šta želim i sebi i detetu, a bogami i familiji.

Bila sam tu za sve njih, jaka kao stena i meni su mogli baš sve muke da povere, a sve sam ih i rešavala odmah, od zaposlenja do besparice.

Sada sam bila potpuno sama jer im je svima više odgovaralo da sa mojim mužem ostanu u dobrim odnosima, ili da sačekaju bar ishod kućnog rata, pa da mi objasne kako, eto, nisu imali vremena da mi se jave, a baš su hteli. Klasika.